

Mese a beképzelt virágról

Igazán tanulságos eset történt meg egy rátarti virággal, okulásul elmesélem nektek.

Főszereplőnk - ez a különleges virág- egy gazdag ház tágas szobájában állott. Fényűző szalon volt ez, kecses bútorokkal, buja indákkal mintázott drága szőnyegekkel. Főhősünk az ablakok hatalmas szárnyain át egész nap csak fürdött a fényben. Díszes cserepét aranyozott rajzok díszítették. Kecses szárát húsos levelek ölelték, s csodaszép tűzpiros virága volt. Szóba sem állt a szoba többi növényével, akik inkább csendesen húzták meg magukat az egyik sarokban. Virágunk így egész álló nap csak fürösztötte arcát a nap sugaraiban, és elégedetten húzta ki magát, valahányszor a ház úrnője elhaladva mellette gyengéden megcirógatta.

Aztán egyszer megtörtént a baj. Huss! A huzat kivágta a hatalmas ablaktáblákat, szépséges virágunk pedig hatalmas robajjal esett a földre.

- Jaj! – nyögte elhaló hangon. Társai rémülten nézték kettétört derekát, szakadt szirmaikat. A virág fájdalomtól gyötrődve pihegett a padlón, mikor gazdasszonya egy szolgáló kíséretében megjelent.

- Seperd össze, és dobd ki a szemétkébe! – utasította a hölgy a szobalányt. Mire felocsúdott a rátarti virág, már egy szemétkupac tetején feküdt, üres konzervdobozok és fonnyadt gyümölcsök nem túl előkelő társaságában. Érezte, ahogy ereje lassan elhagyja, filmként pergett előtte eddigi fényűző élete. Egy idős asszony állt meg felette, kezébe vette, és óvatosan forgatta törött testét, majd a szatyrába rakta.

Sokáig billegett növényünk a foltos, rongyos szatyorbán, minden mozdulatra felszisszent, de hát ezt ugye senki sem hallhatta. Az asszony egy szegényes házba vitte haza, ezentúl ez lett az otthona.

Újdonsült gazdája lehámozta róla egykori gyönyörű edénye maradványait. Előtalált egy lyukas fazekat, majd jó zsíros földet tett bele, és gondosan beleigazgatta a virágot. Egy törött fakanállal támasztotta meg szárát, és az ablakpárkányra állította. Ezek az ablakok aprócskák voltak, de a nap gyógyító fénye így is eljutott a virághoz. Ő pedig hálás volt! Örült, hogy megmentették, örült a lyukas fazéknak, a dús földnek és a törött szárú fakanálnak.

Ezek lettek az ő új barátai, egész álló nap mesélt nekik eddigi életéről. A fazék és a fakanál pedig nem győzött betelni különös történeteivel. Az ablak minden szeme csodálkozva kerekedett ki az előkelő, úri világ fényűzései hallatán. A virág teste lassan gyógyult. Ahogy teltek a napok, szárában egyre jobban pezsgett az élet, újabb és újabb leveleket növesztett, majd egy hatalmas

bimbó bújt elő szemérmesen a harsogó zöld levelek takarásából. Aki csak elhaladt a düledező ház előtt, megcsodálta ezt a mesébe illő tüneményt.

Befejezés „A” verzió:

Egy napon díszes fogat állt meg a ház előtt. Elegáns hölgy szállt ki belőle. A virág felismerte benne egykori gazdáját. A nő néhány szót váltott az öregasszonnyal, majd pénzt adott neki. Mire főhősünk észbekapott, már a hintóban utazott egykori kastélya felé. Nagyon sajnálta, de el kellett búcsúznia a lyukas fazéktól és a csorba fakanáltól, akik hű barátai voltak az elmúlt hetekben. Ugyanoda került vissza, ahonnan annak idején a huzat lelökte. Itt csillogó kaspóba tették. Természete azonban annyira megváltozott, hogy társai nem győztek csodálkozni rajta. Dölyfös viselkedését elhagyta, és vidáman társalgott a többi virággal, akik megbocsájtottak neki, és álmélkodva hallgatták történeteit egy számukra ismeretlen, szegény világról. Nem volt többé beképzelt, csak végtelenül hálás, amiért megmenekült a haláltól. Csak olyankor húzta magát ijedten össze, mikor az ablakokat szellőztetésre nyitották.

Befejezés „B” verzió:

Egy napon díszes fogat állt meg a ház előtt. Elegáns hölgy szállt ki belőle. A virág felismerte benne egykori gazdáját. Ijedten bújt a csorba fakanálhoz, rossz emlékek törtek elő belőle. A nő csodálkozva körbejárta a virágot, mondott valamit az öregasszonynak, majd pénzt csúsztatott a markába.

-Semmi pénzért nem adom! Szegény vagyok, ez a virág az egyetlen kincsem - mondta a néne.

Közben virágunk rettegve figyelte a fejleményeket. Akármilyen szegényes is volt ez a viskó, nagyon megszerette megmentőjét és új barátait.

- Sajnálom - mondta kissé megszeppenten a hölgy, majd a lyukas fazék mellé tette a pénzt, és visszaszállt a hintóba.

Növényünk fellélegzett. Tehát maradhat! Már azt hitte, mennie kell, pedig nem szeretett volna.

Boldogan simult a fakanál szárához, mesés szirmai a fény felé fordította, hogy testét mind jobban átjárhassák a nap sugarai.

-De szép is az élet! - sóhajtott fel boldogan.

(Csótai Zsófia)

